

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobců: **a) A. D.**, a **b) nezl. D. D.**, oba zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutím žalované ze dne 3. 9. 2013, čj. MV-2919-5/SO/sen-2013 a čj. MV-2922-5/SO/sen-2013, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, čj. 57 A 94/2013-63,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost proti výrokům I. a II. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, čj. 57 A 94/2013-63, **se z a m í t á .**
- II.** Výrok III. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, čj. 57 A 94/2013-63, **se ru š í** a věc se tomuto soudu vrací k dalšímu řízení.
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci, obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobců

[1] Rozhodnutími Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 5. 11. 2012, čj. OAM-85009-21/DP-2011 a čj. OAM-85003-21/DP-2011, byly dle § 46 odst. 3, s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a), větu druhou, zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

zamítnuty žádosti žalobců a neuděleno jim povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny dle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (nositelkou oprávnění ke sloučení rodiny byla manželka a matka žalobců pobývajících na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 2. 12. 1998). Dle správního orgánu prvního stupně žadateli předložené podklady neprokazovaly, že jejich úhrnný měsíční příjem nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob (§ 2 a § 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc). Odvolání proti těmto rozhodnutím žalovaná v záhlaví označenými rozhodnutími zamítla a napadená rozhodnutí potvrdila.

[2] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) usnesením ze dne 20. 3. 2014, čj. 57 A 95/2013-57, spojil řízení o žalobách proti těmto rozhodnutím ke společnému projednání a rozhodnutí. V záhlaví označeným rozsudkem následně obě napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Krajský soud mimo jiné dovodil, že „[n]elze [...] souhlasit se striktním výkladem správních orgánů, které dogmaticky trvaly na pravidelnosti tohoto příjmu dosahovaného v současnosti, resp. z minulosti do současnosti s argumentací, že doložené podklady týkající se zahájené a teprve krátce probíhající podnikatelské činnosti manželky a matky žalobců (navazující na rodičovskou dovolenou) nemohou tuto pravidelnost příjmu prokázat. Dle krajského soudu je nutno, aby se správní orgány v každém konkrétním případě soustředily na posouzení a řešení otázky, zda rodina co do svých úhrnných příjmů bude schopna do budoucna kontinuálně fungovat právě tak, aby se nestala zátěží pro sociální systém České republiky. Pravidelnost současného dosahovaného příjmu přitom jistě bude kritériem ‚ku prospěchu věci‘, nemůže však být kritériem jediným a klíčovým, nadto aplikovaným způsobem, jak v daném případě učinila žalovaná.“

[3] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku uvedla, že podmínka doložení úhrnného příjmu ve výši dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je pouze promítnutím obecné povinnosti doložení dostatečných finančních prostředků pro zajištění nezbytných nákladů na pobyt cizince ve smyslu § 31 odst. 1 písm. c) téhož zákona, aniž by cizinec k zajištění těchto prostředků využíval systému státní sociální podpory. Úhrnný měsíční příjem je tak pouze speciální kategorií finančních prostředků cizince, kterými je po dobu pobytu na území České republiky povinen disponovat. Podmínka pravidelnosti takového příjmu je stanovena ve vztahu k povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny proto, aby rodina disponovala určitou minimální výší prostředků k zajištění potřeb všech jejích členů (analogická situace vyvstává i v řízení o žádosti o trvalý pobyt dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

[4] Stěžovatelka nezpochybnila, že pravidelné dosahování minimální výše finančních příjmů je nutno hodnotit do budoucna, je tak ovšem třeba činit na základě doložených dokladů. Předložený peněžní deník nositelky oprávnění se vztahoval pouze k období dvou měsíců (konkrétně od 1. 8. 2012 do 30. 9. 2012), přičemž z uvedeného nebylo možné pravidelnost dosahování minimální výše příjmů do budoucna dovodit. Nositelka oprávnění do zahájení výkonu samostatné výdělečné činnosti pobírala pouze rodičovský příspěvek. Přiznání k dani z příjmu nositelky oprávnění není v souvislosti s prokázáním minimální výše úhrnného příjmu dostatečným dokladem, neboť jej vyplnila sama nositelka oprávnění, aniž by k němu byly doloženy jednotlivé doklady o deklarovaném příjmu. I kdyby bylo přiznání k dani z příjmů stěžovatelkou akceptováno, účastníci by zákonem požadované výše úhrnných příjmů nedosáhli. Z daňového přiznání vyplývá, že tento příjem činil v roce 2012 pouze 15 470 Kč měsíčně (jedna dvanáctina ze součtu základu daně 173 400 Kč a přeplatku na dani ve výši 12 234 Kč), přičemž požadovaná výše úhrnného měsíčního činila 19 080 Kč. Doložené výpisy z bankovního účtu sice prokazují, že nositelka oprávnění k určitému dni disponovala jistou částkou, avšak nelze z nich dovozovat její solventnost v budoucnu. Žadatelé (byť k nositelce oprávnění ve vztahu rodinném) navíc při absenci vlastních příjmů i přes výzvu správního orgánu prvního stupně nedoložili potvrzení o finančním zajištění ze strany nositelky oprávnění.

pokračování

[5] Stěžovatelka označila jako nesprávné i vyčíslení nákladů řízení. Odměna advokáta Mgr. Petra Václavka za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“, není opodstatněná, neboť převzal zastoupení účastníků již v průběhu správního řízení a nikoli pro případ řízení před soudem. Mgr. Petr Václavek podal ve věci pouze jedno podání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu za každého účastníka řízení, neboť návrh na přiznání odkladného účinku byl jejich součástí (nešlo tak o samostatné úkony). Úkony právní služby byly navíc u obou účastníků zcela totožné a lze je tudíž dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu považovat za společné úkony při zastupování dvou osob. Výše náhrady nákladů spočívajících v nákladech právního zastoupení tak měla činit 9920 Kč (vč. DPH) a nikoli 32 912 Kč.

[6] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že stěžovatelka zaměnila institut prokázání příjmu v rámci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu [§ 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] a žádosti o povolení k pobytu trvalému (§ 71 odst. 1 téhož zákona). Právní úprava v případě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (na rozdíl od povolení k trvalému pobytu) požadavek pravidelnosti příjmu neobsahuje. Tato distinkce je přitom logická, neboť trvalý pobyt představuje nejvyšší pobytový status, jehož může cizinec dosáhnout, a tudíž i podmínky pro jeho udělení jsou přísnější než u jiných řízení. Účastník řízení o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu nemusí být schopen pravidelnost svého příjmu doložit již z podstaty věci. Žalobci dále konstatovali, že krajský soud náhradu nákladů řízení vyčísлил zcela správně. Advokát je oprávněn účtovat za převzetí věci bez ohledu na to, zda účastníky zastupoval již v řízení před správními orgány či jen v řízení před soudem.

II.

Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost posoudil jako částečně důvodnou.

II.A K námitce nesprávného výkladu pojmu úhrnný měsíční příjem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného výkladu pojmu úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto shledal nedůvodnou.

[10] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že účelem a smyslem podmínky doložení úhrnného příjmu v určité minimální výši dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt, resp. celá jeho rodina, byli předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky. Zároveň však není možné přehlédnout, že jednotlivé typy pobytových titulů poskytují cizincům na území České republiky

rozdílný standard. Logickým důsledkem této skutečnosti je ovšem i rozdílná úroveň podmínek, jejichž splnění je pro dosažení různých pobytových titulů zapotřebí. Zatímco § 31 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců stanovuje povinnost žadatele o vízum k pobytu nad 90 dnů předložit pouze „prostředky k pobytu na území,“ § 42b odst. 1 písm. d) tohoto zákona v souvislosti s žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (tj. pobytového titulu „silnějšiho“) požaduje doložit „doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny.“ Uvedená odlišnost je pouze přirozeným odrazem rozdílné úrovně uvedených pobytových titulů.

[11] Podobně je třeba uvážit i postup ve vztahu k žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 65 a násl. zákona o pobytu cizinců. Podle § 71 citovaného zákona „[d]oklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je **pravidelný** a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob“ (důraz doplněn). Jedná se o zpřísnění podmínek, jež zcela odpovídá povaze trvalého pobytu představujícímu v pomyslné hierarchii pobytových titulů vrchol.

[12] Z uvedeného plyne, že analogická aplikace § 71 zákona o pobytu cizinců ve vztahu k žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nepřichází v úvahu, neboť by výše naznačené odstupňování podmínek v rámci jednotlivých typů pobytového řízení nepřipustně (a bez zákonné opory) likvidovala a k tíži žadatelů nivelizovala na úroveň nejpřísnějšího, dle zákonného textu jen pro povolení trvalého pobytu požadované kvality. Požadavek pravidelnosti úhrnného příjmu se tudíž v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu uplatnit nemůže. Použití analogie by tu bylo v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož „[s]tátní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.“

[13] Ve shodě s krajským soudem proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že pravidelnost aktuálně dosahovaného příjmu je pro posouzení věci relevantní, nemůže však být jediným a zásadním kritériem. Na rozdíl od § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není při posouzení dlouhodobého pobytu podmínka pravidelnosti příjmu stanovena zákonem, tato skutečnost tedy může být zohledněna, nikoliv však bezvýhradně vyžadována, jak to učinil v projednávané věci žalovaný.

II.B K námítkám týkajícím se navržených důkazů

[14] Námítky týkající se závěrů krajského soudu, dle nichž byly ve správním řízení nesprávně odmítnuty důkazy peněžním deníkem a mimořádným výpisem z bankovního účtu, považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodné.

[15] Správní orgán prvního stupně v nyní projednávané věci neakceptoval žadateli předložený peněžní deník a mimořádný výpis z bankovního účtu nositelky oprávnění výlučně z toho důvodu, že tyto neprokazují pravidelnost úhrnného měsíčního příjmu. Uvedený postup následně stěžovatelka žalobou napadenými rozhodnutími aprobevovala. Jak již však bylo shora vysvětleno, pravidelnost úhrnného příjmu byla v případě žalobců maximálně podpurným kritériem, správní orgány tudíž pochybily, pokud takové důkazy odmítly jen na základě tvrzení, že předložené doklady pravidelnost příjmu nedokládají. Skutečnost, že nositelka oprávnění

pokračování

do zahájení výkonu samostatné výdělečné činnosti pobírala pouze rodičovský příspěvek, je v této souvislosti bez významu.

[16] Námitku, dle které přiznání k dani z příjmu nositelky oprávnění za rok 2012 není pro prokázání minimální výše úhrnného příjmu dostatečným dokladem, neboť je vyplnila sama nositelka oprávnění, aniž by k němu byly doloženy jednotlivé doklady o deklarovaném příjmu, shledal Nejvyšší správní soud nepřipustnou.

[17] Stěžovatelka uvedený důkaz předložený v rámci odvolacího řízení odmítla s tím, že je (stejně jako veškeré další doklady) veden na jméno nositelky oprávnění, přičemž žadatelé ve správním řízení nedoložili jakékoli potvrzení o finančním zajištění ze strany své manželky a matky. Úvahu obsaženou v předmětné kasační námitce, směřující primárně k otázce věrohodnosti navrženého důkazu, však žádné z žalobou napadených rozhodnutí neobsahuje. Nejvyšší správní soud při svém rozhodování vychází dlouhodobě z premisy, že důvody rozhodnutí správního orgánu musejí být seznatelné již z jeho odůvodnění. Nelze připustit dodatečné doplňování důvodů rozhodnutí správního orgánu v soudním řízení správním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003-58, příp. starší rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 7. 1994, čj. 7 A 521/93-28).

[18] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že stěžovatelkou v kasační stížnosti provedený výpočet úhrnného měsíčního příjmu na základě uvedeného daňového přiznání za rok 2012 je nesprávný. Stěžovatelka přehlíží skutečnost, že nositelka oprávnění získala živnostenské oprávnění k výkonu hostinské činnosti až počátkem července roku 2012 (konkrétně dne 4. 7. 2012), přičemž tuto činnost následně kontinuálně vykonávala. Daňové přiznání tudíž logicky zahrnuje pouze příjmy generované od této doby. Tím, že stěžovatelka do svého výpočtu zahrнула i měsíce předcházející, ve kterých nositelka oprávnění žádný zdanitelný příjem neměla, došlo nevyhnutelně i ke snížení výsledné částky. Za daného skutkového stavu lze zohlednit pouze období, kdy nositelka oprávnění jí tvrzenou výdělečnou činnost vykonávala, neboť jen tak mohl získat správní orgán relevantní představu o jejích (v době rozhodování stěžovatelky aktuálních) příjmových poměrech. Výsledný úhrnný měsíční příjem pak v projednávané věci při započtení celého měsíce července 2012 činí 30 939 Kč $[(173\,400 + 12\,234)/6]$.

[19] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, dle které žadatelé (byť k nositelce oprávnění ve vztahu rodinném) navíc při absenci vlastních příjmů i přes výzvu správního orgánu prvního stupně nedoložili potvrzení o finančním zajištění ze strany nositelky oprávnění.

[20] Z obsahu správního spisu je patrné, že držitelka oprávnění je manželkou žalobce a) a matkou žalobce b), přičemž všichni jmenovaní žijí ve společné domácnosti. Zejména ve vztahu k žalobci b) je pak požadavek předložení potvrzení o finančním zajištění ze strany nositelky oprávnění zcela absurdní. Skutečnost, že žadatelé uvedené potvrzení nepředložili, tudíž sama o sobě nemůže představovat důvod pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu. Opačný postup správních orgánů byl by dle názoru Nejvyššího správního soudu přepjatým formalismem hraničícím se znaky svévole, jak správně ve svém rozhodnutí uvedl krajský soud.

II.C K námitkám týkajícím se nesprávného vyčíslení nákladů řízení

[21] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami týkajícími se nesprávného vyčíslení nákladů řízení spočívajících v nákladech na právní zastoupení (které byly v projednávané věci v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007-64, č. 2116/2010 Sb. NSS, přípustné).

[22] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou, dle které zástupci žalobců nepřísluší odměna za převzetí věci a přípravu zastoupení, jelikož se jejich zastupování ujal již ve správním řízení a nikoli až v řízení před soudem.

[23] Soudní řízení správní není pokračováním správního řízení, ale procesem zcela samostatným, byť často na správní řízení navazujícím. Nejde tu pouze o skutečnost, že rozhodování o veřejných subjektivních právech fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.) se ze sféry orgánů výkoné moci státu přesouvá do sféry justiční, i když i to samo o sobě by dostatečným způsobem opodstatňovalo závěr, že podání žaloby proti správnímu rozhodnutí zahajuje řízení zcela nové. Jde tu též (a to je pro náhradově nákladový výrok nikoliv nepodstatné) o skutečnost, že žalobní námitky proti žalobou napadenému rozhodnutí zpravidla mají jiný charakter, než výhrady uplatněné uvnitř správního řízení v rámci opravných prostředků.

[24] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, dle které byl návrh na přiznání odkladného účinku součástí podaných žalob a nešlo tak o samostatné úkony.

[25] Není rozhodné, zda uvedený návrh (nutno podotknout, že rozsáhle odůvodněný) byl připojen již k podaným žalobám nebo učiněn prostřednictvím samostatného podání. Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s posouzením krajského soudu, jenž návrhy na přiznání odkladného účinku žalob považoval za úkony ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Návrh na přiznání odkladného účinku je návrhem procesní povahy a za úkon ve věci samé jej nelze tudíž považovat. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 15. 7. 2010, čj. 7 Afs 56/2010-59, uvedl, že „[z]a podání, se kterým je nutně spojen vznik nároku ustanoveného advokáta na mimosmluvní odměnu podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je třeba považovat jen takové podání, z něhož vyplývají pro věc nové skutkové, či právní okolnosti a argumenty (důvody kasační stížnosti).“ Žádné z ustanovení advokátního tarifu přitom úkon v podobě návrhu na přiznání odkladného účinku neupravuje. Je proto nutné dle § 11 odst. 3 advokátního tarifu aplikovat pojmově nejbližší institut obsažený v § 11 odst. 2 písm. a) tohoto předpisu, dle kterého mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny náleží advokátovi za „návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení“ (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32).

[26] Nejvyšší správní soud se však zčásti ztotožnil s námitkou, dle které úkony právní služby byly u obou účastníků zcela totožné a lze je tudíž dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu považovat za společné úkony při zastupování dvou osob.

[27] Citované ustanovení dopadá na situace, kdy advokát v rámci jednoho řízení zastupuje více osob (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 213/2014). Uvedený závěr je však aplikovatelný pouze ve vztahu k úkonům, k nimž v řízení došlo po sloučení obou věcí (tj. po 26. 3. 2014, kdy shora citované usnesení čj. 57 A 95/2013-57 nabylo právní moci) spočívajících v účasti zástupce žalobců na soudním jednání dne 24. 9. 2014. Krajský soud tudíž pochybil, pokud pravidlo v § 12 odst. 4 advokátního tarifu obsažené v této souvislosti neaplikoval. Ustanovenému advokátovi za tento úkon náleží odměna za každého zastupovaného ve výši jednoho úkonu právní služby snižená o 20 %. Krajský soud při stanovení výše náhrady nákladů řízení vycházel z § 12 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění vyhlášky č. 120/2014 Sb., jež však na posuzovanou věc nedopadá (srov. čl. II citované vyhlášky).

pokračování

III.
Závěr a náklady řízení

[28] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. ve vztahu k výrokům I. a II. rozsudku krajského soudu ze dne 24. 9. 2014, čj. 57 A 94/2013-63, jako nedůvodnou zamítl, výrok III. tohoto rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž krajský soud znovu rozhodne o zrušeném výroku o náhradě nákladů, jež přiznává žalobcům při vázanosti právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). O věci rozhodl Nejvyšší správní soud bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu